

Опис порожнини

Грот розташований на північному березі Тарханкутського півострова (південний берег Каркінітської затоки), за 3,7 км, на схід від мису Чорний у Міжводному. Координати грота 45° 36' 35,24", 32° 51' 36,79"

Грот ПК-292 є типовою абразійною порожниною. Грот розташований на території Північної спелеологічної ділянки Тарханкутського карстового району.

Протяжність гроту – 6,0 м; площа – 29,3 м²; об'єм – 54,9 м³. Складено повний план порожнини.

Грот являє собою велику хвилеприбійну нішу, вироблену в основному за тріщинами напластування вапняку. У плані грот має найпростішу параболічну форму. Покрівля грота плоска, ближче до країв грота, ступінчаста, закладена по площині напластування вапняку. Висота грота на вході 3,5 м, наприкінці зменшується до 1,6 м. Максимальна ширина грота 7 м спостерігається на вході. Дно грота слабо підвищується від входу у глибину. Стіни гроту нерівні, але дуже згладжені абразійними процесами. Кутастих поверхонь немає. Наприкінці грота, за 1 метр від Т.1 у покрівлі грота знаходиться округла вертикальна ніша розмірами 0,3 на 0,3 м.

Грот закладений у сарматських (середньо сарматських?) шаруватих щільних вапняках-черепашниках білого кольору. На вході, дно грота вкрите вапняковою галькою, піском та черепашкою. У глибині грота дно завалено валунами вапняку різної розмірності та окатаності.

Все дно грота затоплено морем. Глибина води на вході 0,4 – 0,5 м. Наприкінці гроту глибина води зменшується, деякі валуни височіють над рівнем води.

Стіни та покрівля гроту, покриті плямистим покривом мікроскопічних водоростей різної інтенсивності зеленого кольору. Особливо інтенсивно водорості покривають стіни до висоти 0,7 м над рівнем води. У верхній частині стіни покриті плямистим покривом чорного кольору, різної інтенсивності (лишайник веррукарія скельна?). Валуні, що лежать у гроті, покриті великими зеленими водоростями. Ці водорості покривають валуни як під водою, і над водою (див. фото).

Грот недоступний лише у штормову погоду.

Грот описано та знято 24 липня 2010 року Проніним В. та Пунько Д.

Опис складено. Проніним К.